

VIETEILE SFINȚILOR

PE

LUNA SEPTEMBRIE

RETIPĂRITE ȘI ADĂUGITE
CU APROBAREA SFÂNTULUI SINOD
AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

EDIȚIA A III-A

EDITURA MĂNĂSTIREA SIHĂSTRIA – 2012

C U P R I N S

<i>Cuvânt înainte</i> al P.S. Eftimie al Romanului	5
<i>Introducere</i> , Pr. Prof. Constantin Galeriu	7
 <i>Ziua întâi</i>	
Cuvânt la începutul indictionului	19
Cuviosul Simeon Stâlpnicul	25
Soborul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu din lăcașul Miasinei.	42
Dreptul Iosua, fiul lui Navi	43
Sfântul Amun Diaconul, împreună cu 40 mucenițe fecioare.	44
Sfântul Cuvios Dionisie Exiguul	44
 <i>Ziua a doua</i>	
Sfântul Mucenic Mamant	45
Sfântul Ioan Postitorul, Arhiepiscopul Constantinopolului	54
Cei 3680 Sfinți Mucenici care au pățimit în Nicomidia	56
 <i>Ziua a treia</i>	
Sfântul Sfințit Mucenic Antim, episcopul Nicomidiei și cei împreună cu dânsul	57
Sfânta Muceniță Vasilisa din Nicomidia	66

Ziua a patra

Sfântul Prooroc Moise, văzătorul de Dumnezeu	68
Sfântul Sfințit Mucenic Vavila și trei tineri împreună cu dânsul	79

Ziua a cincea

Sfântul Prooroc Zaharia	87
Despre Hebron, cetatea Iudeii	90
Sfinții Mucenici Urban, Teodor, Medimn și cei împreună cu dânsii	92

Ziua a șasea

Minunea Sfântului Arhanghel Mihai, care s-a făcut în Colose	93
Sfinții Mucenici Romil și Eudoxie și cei împreună cu dânsii	106
Cuviosul David care mai înainte a fost tâlhar	111

Ziua a șaptea

Sfântul Mucenic Sozont	113
Sfinții Mucenici Evod și Onisifor, dintre cei 70 de apostoli	115
Sfântul Ioan, Arhiepiscopul Novgorodului	116
Sfântul Mucenic Evpsihie	123
Sfinții Simeon și Amfilohie de la Pângărați	124

Ziua a opta

Nașterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu	126
---	-----

Ziua a noua

Sfinții Părinți Ioachim și Ana	133
Sfântul Mucenic Severian	140
Fericitul Nichita Ascunsul, pe care l-a văzut Sozont Diaconul	145
Sfinții Chiriac de la Tazlău și Onufrie de la Vorona	148

Ziua a zecea

Sfintele Mucenițe Surori

Minodora, Mitrodora și Nimfodora	152
Sfânta Pulheria împărăteasa.	161
Trei sfinte femei, ce s-au aflat într-un munte pustiu	169

Ziua a unsprezecea

Cuvioasa Teodora, care s-a nevoit în chip bărbătesc	172
Cuviosul Eufrosin Bucătarul	189

Ziua a douăsprezecea

Sfântul Sfințit Mucenic Autonom	192
---	-----

Ziua a treisprezecea

Sfântul Sfințit Mucenic Corneliu Sutașul	197
Cuvânt la târnosirea bisericii Învierii Domnului din Ierusalim	206

Ziua a paisprezecea

Cuvânt la Înălțarea Cinstitei și de Viață Făcătoarei Crucii Domnului	209
---	-----

Ziua a cincisprezecea

Sfântul Mucenic Nichita Romanul	216
Sfântul Mucenic Porfirie	220
Cuviosul Filotei Preotul	220
Sfântul Ierarh Iosif cel Nou de la Partoș, Mitropolitul Timișoarei	221

Ziua a șaisprezecea

Sfânta Mare Muceniță Eufimia	223
Sfânta Muceniță Meletina	231
Cuviosul Dorotei Pustnicul	231

Ziua a șaptesprezecea

Sfintele Mucenițe Pistis, Elpis, Agapis, și maica lor, Sofia	233
Sfânta Muceniță Teodota	243
Sfânta Muceniță Agatoclia	244

Ziua a optsprezecea

Cuviosul Evmenie, Episcopul Gortinei	245
Sfânta Muceniță Ariadna	247

Ziua a nouăsprezecea

Sfinții Mucenici Trofim, Savatie și Dorimedont	248
Sfântul Zosima Pustnicul	254

Ziua a douăzecea

Sfântul Mare Mucenic Evstatie Plachida, soția și fiii lui	256
Sfinții Sfințiți Mucenici Ipatie și Andrei	273
Sfinții Mucenici Mihail și Teodor	274

Ziua a douăzeci și una

Sfântul Prooroc Iona	283
Sfântul Apostol Codrat	286
Sfinții Mucenici Mărturisitori Evsevie Fenicianul și Prisc	287

Ziua a douăzeci și doua

Sfântul Sfințit Mucenic Foca, Episcopul Sinopiei	289
Sfântul Foca Grădinarul	291
Sfântul Petru, care mai înainte a fost vameș	294
Sfântul Sfințit Mucenic Teodosie de la Brazi	298

Ziua a douăzeci și treia

Zămislirea Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul	301
Sfinții Mucenici Andrei și Ioan, Petru și Antonie	304
Sfânta Muceniță Raida Fecioara	305

Ziua a douăzeci și patra

Sfânta Întâia Muceniță Tecla, cea întocmai cu apostolii	306
Cuviosul Siluan Athonitul.	317

Ziua a douăzeci și cincea

Cuvioasa Maică Eufrosina și Cuviosul Pafnutie Egipteanul	323
Cuvioasa Eufrosina din Suzdal.	333
Cuviosul Serghie de Radonej, noul făcător de minuni	334

Ziua a douăzeci și șasea

Sfântul, slăvitul și întru tot lăudatul Apostol și Evanghelist Ioan.	348
Sfântul Voievod Neagoe Basarab.	366

Ziua a douăzeci și șaptea

Sfântul Mucenic Calistrat și cei împreună cu dânsul	367
Sfântul Ierarh Antim Ivireanul, Mitropolitul Țării Românești	373
Cuviosul Savatie, făcătorul de minuni, întemeietorul Solovețului.	375

Ziua a douăzeci și opta

Cuviosul Hariton Mărturisitorul	381
---	-----

Ziua a douăzeci și noua

Cuviosul Chiriac Sihastrul	390
--------------------------------------	-----

Ziua a treizecea

Sfântul Sfințit Mucenic Grigorie, Episcopul Armeniei, și 37 de fecioare	400
Cuviosul Grigorie Egumenul, făcătorul de minuni	409

LUNA SEPTEMBRIE

ZIUA ÎNTÂI

CUVÂNT LA ÎNCEPUTUL INDICITIONULUI,
ADICĂ LA ANUL NOU BISERICESC¹

Dumnezeu, Împăratul veacurilor, Cel ce a pus vremurile și anii într-o Sa putere, a așezat spre slava Sa și spre folosul oamenilor felurite praznice. În Vechiul Așezământ a dat poruncă să se prăznuiască în chip deosebit luna lui septembrie la începutul anului bisericesc, pentru ca poporul ales să se îndulcească de roadele câmpului, slujind bunului Dumnezeu cu mai multă dragoste.

A grăit Domnul cu Moise și a zis: *Spune fiilor lui Israel: În luna a șaptea, ziua întâi a lunii să vă fie zi de odihnă, sărbătoarea trâmbițelor și adunare sfântă să aveți; nici o muncă să nu faceți, ci să aduceți ardere de tot Domnului* (Levitic 23, 24-25). Că precum Atotcreatorul, după zidirea lumii și a tuturor făpturilor Sale, a binecuvântat și a sfințit ziua a șaptea, odihnindu-Se într-o dânsa, așa i-a poruncit și omului, zicând: *Șase zile să lucrați, iar ziua a șaptea este ziua odihnei, adunare sfântă a Domnului: nici o muncă să nu faceți; aceasta este odihna Domnului în toate locuințele voastre* (Levitic 23, 3).

La fel și ziua întâi din luna a șaptea a binecuvântat-o și, sfințind-o, a poruncit poporului Său să se odihnească de lucrurile lui. În cartea Leviților zice către Moise: *În ziua a cincisprezecea a lunii a șaptea, când vă strângeți roadele pământului, să sărbătoriți sărbătoarea Domnului șapte zile: în ziua întâi este odihnă și în ziua a opta iar este odihnă* (Levitic 23, 39).

Iată care era pricina prăznuirii acestei luni. În această lună, scăzând apele potopului, corabia lui Noe a stat pe Muntele Ararat.

¹ Anul nou bisericesc începe la 1 septembrie.

În această lună Sfântul Prooroc Moise s-a coborât a doua oară din munte, avându-și fața prealuminată și aducând Tablele cele noi, care aveau pe ele scrisă Legea Domnului. În această lună a început a se zidi cortul Domnului în cetele israeliților. În această lună arhiereul cel mare intra singur, o dată pe an, în cortul ce se numea Sfânta Sfintelor, care era după a doua catapeteasmă, ca să aducă jertfă sângeroasă pentru sine și pentru neștiințele poporului.

În această lună, poporul lui Dumnezeu se curăța de păcatele făcute în anul întreg, smerindu-și cu post sufletele înaintea lui Dumnezeu și aducând ardere de tot Domnului. În această lună a fost sfințită preaminunata și preaslăvita biserică a Domnului zidită de Solomon și s-a pus în ea chivotul Legii. În această lună se adunau toate semințiile lui Israel în Ierusalim la praznic, pentru că le poruncise Domnul, zicând: *Aceasta este cea mai mare zi de odihnă pentru voi și să smeriți sufletele voastre prin post* (Levitic 16, 31).

Din această lună începeau a se număra anii poruncilor Legii Vechi, care se întindeau până la 50 de ani, precum a poruncit Domnul celor ce intraseră în pământul făgăduinței, ca numărând 49 de ani, al cincizecilea cu dinadinsul să-l prăznuiască, nu numai ei singuri și robii lor, boii și catării lor, ci și pământul pe care locuiau să fie nearat și nesemănat; nici chiar spicele ce creșteau pe el să nu le strângă, nici strugurii din vii, nici roadele din grădini să nu se culeagă, ci să fie lăsate spre hrana oamenilor săraci, a animalelor și a păsărilor.

În cartea Leviticul scrie: *...în ziua curățirii să trâmbițezi cu trâmbița în toată țara voastră. Să sfințiți anul al cincizecilea și să se vestească slobozenie pe pământul vostru pentru toți locuitorii lui... să nu semănați, nici să secerăți ceea ce va crește de la sine pe pământ...* (25, 9-11). Iar la Ieșire scrie: *Să nu culegeți cele sfințite ale lui Dumnezeu și se vor hrăni săracii poporului tău, iar rămășițele le vor mânca fiarele câmpului. Așa să faci și cu via ta și cu măslinii tăi* (23, 11).

În al cincizecilea an se iertau datoriile datornicilor, se dădea libertate robilor și cu mare grijă se păzea pe sine tot omul să nu mânjească pe Dumnezeu cu vreun păcat, nici să mârșăiească pe aproapele, pentru că era anul iertării și al curățirii de păcate. Această poruncă a Domnului se întindea până la al cincizecilea an și se împărțea în șapte săptămâni de ani, adică de 7 ori câte 7 ani, și fiecare al șaptelea an se numea „sâmbătă” (sabat)².

² Sâmbătă, în evreiește „sabat”, înseamnă „odihnă”.

Așa a grăit Domnul, prin Moise, fiilor lui Israel: *Șase ani să semeni ogorul tău, șase ani să lucrezi via ta și să aduni roadele lor; iar anul al șaptelea să fie an de odihnă a pământului, odihna Domnului; ogorul tău să nu-l semeni și via ta să n-o tai în anul acela. ...iar de veți zice: Dar ce să mâncăm în anul al șaptelea, când nici nu vom semăna, nici nu vom aduna roadele noastre? Vă voi trimite binecuvântarea Mea în anul al șaselea și va aduce roadele sale pentru trei ani (Levitic 25, 3-4, 20-21). Toți anii aceștia, în care Domnul rânduse odihnă oamenilor și pământului, trebuie să înceapă din luna septembrie, după porunca Domnului: „Să vestiți anul odihnei în luna a șaptea (adică în luna septembrie), pentru că aceasta este a șaptea lună de la martie, care este întâia lună de la facerea lumii”.*

Însă nu numai porunca Legii Vechi, ci și Indictionul păgânilor tot din luna septembrie a fost rânduit să înceapă. Pentru Indictionul păgânilor romani se povestesc următoarele: Cezar August, împăratul Romei, după ce a biruit pe Antonie și Cleopatra, care stăpâneau Egiptul, a început să stăpânească singur toată lumea. Atunci, pentru adunarea impozitelor din toate părțile imperiului, a rânduit Indictionul, care se tâlcuiește „poruncă de 15 ani”. Și l-a despărțit în trei părți a câte cinci ani, pentru ca de trei ori să se strângă dările în anul al cincilea.

Indictionul îl așezase însă pentru țările cele mai îndepărtate, de la marginea imperiului, de la care cu greutate se adunau dările în toți anii și abia în anul al cincilea putea să se aducă la Roma. Pentru aceasta fiecare al cincilea an din Indiction se numea Lustrum, adică „strălucit”, întrucât oamenii în acele vremuri, cu lumânări veselindu-se, dădeau cezarului cele ce erau ale cezarului, căci nu erau îngreuiți cu mari dări, ci mici și ușoare se adunau de la dânșii și acelea de bună voie și nu cu sila.

Indictionul s-a întins până la 15 ani, deoarece în primii cinci ani se dădeau fier și aramă pentru facerea săbiilor, a sulțelor, a coifurilor, a scuturilor, a zalelor și a altor arme ostășești. În a doua perioadă de cinci ani, se lua argint pentru plata soldei ostașilor, iar în a treia perioadă de cinci ani, se aducea la Roma aur spre împodobirea zeilor lor mincinoși. Astfel, ținând rotunjimea Indictionului de 15 ani, începea iarăși întâiul an, numindu-l pe acela an nou. Iar începutul acesta se așeza la întâia zi a lunii septembrie, căci în acea vreme cezar August, împăratul Romei, biruind pe Antonie și Cleopatra, se cinstea ca singur stăpânitor a toată lumea. Așa a fost așezat Indictionul la romani.

Și Sfânta Biserică a primit să prăznuiască începutul Indictionului în ziua întâi a lunii septembrie, pentru următoarele pricini: în această lună se prăznuia la evrei și în toată lumea anul nou; acum a mers Domnul nostru Iisus Hristos în Nazaret, unde crescuse, și în zi de sâmbătă a intrat în adunarea evreilor – cum era obiceiul la ei, să se adune mai ales sâmbăta în sinagogă și să învețe poporul din cărțile proorocilor. Atunci, intrând Iisus în mijlocul dascălilor și sculându-Se să citească, I-au dat cartea proorocului Isaia și, deschizând-o, a aflat locul unde era scris: *Duhul Domnului este peste Mine, pentru care M-a uns să binevestesc săracilor; M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima, să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea; să slobozesc pe cei apăsați și să vestesc anul plăcut Domnului* (Luca 4, 18-19).

Apoi, închizând și dând cartea, a început să învețe, arătându-se pe Sine că este adevăratul Mesia, trimis oamenilor de Dumnezeu-Tatăl, spre mântuirea și înnoirea vieții, împlinindu-se astfel Scriptura citită: *Și toți îl încuviințau și se mirau de cuvintele harului care ieșeau din gura Lui* (Luca 4, 22).

Praznicul anului nou bisericesc s-a așezat de către Sfinții Părinți la Sinodul I Ecumenic de la Niceea, când marele împărat Constantin, biruind pe Maxențiu prigonitorul, a înnoit și a luminat toată lumea cu dreapta credință, dezrădăcinând praznicele păgânești. Astfel a izbăvit pe creștini de jugul greu al persecuțiilor, schimbând înțelesul Indictionului. Sfinții Părinți au rânduit să se prăznuiască anul nou bisericesc ca un început al mântuirii creștinilor, aducându-ne aminte de intrarea lui Hristos în mijlocul adunării evreilor și de vestirea din cartea lui Isaia a *anului Domnului bineprimit*.

Așadar, nu prăznuim praznicul Legii Vechi în prima zi a lunii septembrie, ci prăznuim intrarea Domnului, când singur Dătătorul Legii S-a arătat pe Sine lumii, pogorându-Se din cele de sus și purtând în Sine pe Duhul Tatălui; când a scris Legea lui Dumnezeu, nu cu degetul, ci cu dumnezeiasca Sa limbă și cu preadulcea Sa gură, nu pe lespezi de piatră, ci pe lespezile inimii noastre celei trupești. Mântuitorul, zidind cortul cel gândit al Bisericii Sale, S-a adus pe Sine jertfă sângeroasă lui Dumnezeu-Tatăl pentru păcatele noastre, singur fiind Arhiereul cel mare, Care a străbătut cerurile, curățindu-ne pe noi de păcate prin sângele Său vărsat pe Cruce pentru noi, făcându-ne pentru El biserici sfinte, după cuvântul apostolului care zice: *Biserica lui Dumnezeu, care sunteți voi, este sfântă*.

Pentru toate acestea, dând mulțumire lui Dumnezeu, prăznuim anul Domnului cel bineprimit, căci am luat din mâinile Sale multe și negrăite bunătăți, pentru care ne sânguim să fim Lui bineprimiți. Deci noi prăznuim Indictionul, nu pe cel al împăratului Romei, ci pe cel așezat de Hristos, cerescul Împărat al slavei. Iar Indictionul lui Hristos sunt poruncile Sale sfinte, pe care suntem datori să le păzim și să le împlinim; pentru că El nu cere de la noi daruri, fier și aramă, nici nu-I trebuie argint și aur, precum arată David, zicând către dânsul: *Domnul meu ești Tu, pentru că nu-Ți trebuiesc bunătățile (darurile) mele*. El, în loc de fier și aramă, cere de la noi bunătățile credinței celei întemeiate pe dreapta cinstire de Dumnezeu. Pentru că aceasta este așezată pe temelia pusă de Hristos prin vărsarea sângelui sfinților mucenici, care au fost chinuiți pentru credința creștină, încât pentru fiecare dintre ei se poate zice: *Prin foc și prin sabie a trecut sufletul lui*.

De aceea ne poruncește Dumnezeu, Împăratul nostru cel cesc, să credem în El cu dreaptă credință și inimă curată, deoarece *cu inima se crede spre dreptate*, și prin această credință curată, ca și cu o armă de fier și cu un scut de aramă, să biruim pe cei împotriva, adică pe diavoli. Astfel urmăm sfinților noștri strămoși, *care prin credință au biruit împărății, au lucrat dreptate, au dobândit făgăduințele, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul săbiei, s-au întărit din slăbiciune, s-au făcut tari în războaie și au întors oștirile vrăjmașilor pe fugă...* (Evrei 11, 33-34).

În loc de argint, Împăratul nostru Hristos cere bunătatea nădejzii în Dumnezeu, care, mai mult decât argintul, se face pricinuitoare omului de viața cea cu bună sporire. Pentru că, dacă cel ce se îmbogățește cu mult argint nădăjduiește ca toate bunătățile din lume să le câștige, cu atât mai mult cel ce s-a îmbogățit cu neîndoita nădejde în Dumnezeu va câștiga cele dorite. De acum el va viețui cu bucurie, nebăgând în seamă toate primejdiile și necazurile care năvălesc asupra lui de la lume, de la trup și de la diavol; ci pe toate acelea cu dulceață le va răbda, cu nădejde în răsplătirea ce va să fie. Argintul pe stăpânul său îl înșeală de multe ori, pentru că, pierzându-l cu orice întâmplare, sărac pe el îl face și cel ce nădăjduia să viețuiască cu îndestulare până la sfârșit, acela, degrabă sărăcind, se lipsește de pâine, iar cel ce nădăjduiește spre Domnul, ca Muntele Sionului, nu se va clătina în veac, pentru că nădejdea nu rușinează.

Astfel de argint cere Domnul de la noi și ne poruncește să nădăjduim, nu spre bogăția care degrabă piere, ci spre Dumnezeu cel viu, ale Cărui cuvinte sunt cuvinte curate, argint lămurit în foc, prin care fără de minciună ne-a făgăduit nouă cele veșnice și negrăite bunătăți întru a Sa împărăție. Pentru nădejdea răsplătirii noastre să ne îndemnăm spre mai multă nevoiță, ca niște buni ostași ai lui Iisus Hristos. Pentru că nădejdea luării de plată îndeamnă pe ostaș spre luptă, după cum zice Sfântul Ioan Damaschin pentru răbdătorii de chinuri: „Mucenicii Tăi, Doamne, cu credința întărindu-se și cu nădejdea împuternicindu-se, au stricat tirania vrăjmașului și au dobândit cununile”.

În loc de aur, Împăratul nostru Hristos cere de la noi bunătatea cea preascumpă, adică nefățarnică dragoste către Dumnezeu și către aproapele. Pentru că dragostea prin aur se închipuiește de dascăli pentru marea sa cinste. Că precum aurul este mai cinstit decât argintul, arama și fierul, tot așa și dragostea este mai cinstită decât nădejdea și credința. *Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; iar mai mare decât acestea este dragostea* (I Corinteni 13, 13).

Un aur ca acesta cere de la noi Dumnezeu, poruncindu-ne să-L iubim cu nefățarnicie, nu numai cu inima crezând și cu gura mărturisind, ci și în fapte arătându-I dragostea. Adică să ne punem pentru Dânsul sufletele noastre și să fim gata de moarte pentru dumnezeiasca Lui dragoste. Pentru aceasta și pe cei de aproape ai noștri să-i iubim, așa precum ne învață iubitul lui Hristos, Apostolul Ioan Teologul, zicând: *Fiii mei, să nu iubim cu vorba, numai din gură, ci cu fapta și cu adevărul* (I Ioan 3, 18). Acest fel de dragoste se primește spre înfrumusețare de la Cel mai frumos cu podoaba decât fiii oamenilor, de la Hristos, Dumnezeu nostru.

Așadar, Biserica dreptmăritoare prăznuiește acest Indiction creștin în locul celui vechi al păgânilor, dezbrăcându-se de omul cel vechi dimpreună cu faptele lui și îmbrăcându-se în cel nou, după chipul Celui ce l-a zidit. De aceea prăznuim anul nou așa cum ne sfătuiește apostolul, zicând: *Întru înnoirea vieții să umblăm*, adică să slujim lui Dumnezeu întru înnoirea Duhului, iar nu întru vechimea literei.

Să prăznuim Indictionul, ascultând poruncile Dumnezeului nostru, cele prin Moise, întru ale cărui cărți la Levitic se citește: *De veți umbla întru poruncile Mele și de veți păzi învățăturile Mele și de le veți face, vă voi da vouă ploaie la vremea sa și pământul își va da roadele sale. Și voi da pace în pământul vostru și veți izgoni*

pe vrăjmașii voștri și voi căuta spre voi și vă voi binecuvânta și nu se va îngreșoșa sufletul Meu de voi. Și voi umbla printre voi și voi fi vouă Dumnezeu și voi Îmi veți fi Mie popor, zice Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel...³

TOT ÎN ACEASTĂ ZI, CUVIOSUL ȘI PURTĂTORUL DE DUMNEZEU SIMEON STĂLPNICUL

În părțile Ciliciei a fost un sat care se numea Sisan, în care viețuiau părinții cuviosului, creștini fiind, Susotion și Marta, cărora le-a dat Dumnezeu acest binecuvântat rod, pe care l-au numit Simeon și, după obiceiul creștinesc, l-au spălat prin baia Sfântului Botez. Deci creștea pruncul nu întru învățătura cărții, ci în simplitatea și în nerăutatea inimii. Însă înțelepciunea Duhului lui Dumnezeu în cei simpli s-a obișnuit a se sălășlui și pe cei neștiutori a-i alege, ca să se rușineze înțelepciunea veacului acestuia.

Iar când era de treisprezece ani, urmând să fie păstor al oilor cuvântătoare, păzea oile necuvântătoare ale tatălui său. Prin aceasta el s-a asemănat lui Iacob, lui Moise și lui David, care de la păstoria oilor au venit la dumnezeieștile descoperiri. În vreme de iarnă, când oile nu se scoteau la pășune, fericitul copil mergea la biserică. Și intrând cu părinții săi într-o zi de duminică, lua aminte la cântare și la citire, precum singur a spus mai pe urmă episcopului Teodorit.

Auzind Sfânta Evanghelie, fericind pe cei săraci, pe cei blânzi și pe cei curați cu inima, a întrebat pe un cinstit bătrân care stătea aproape: „Ce înseamnă cuvintele ce se citesc?” Iar acesta, povățuit fiind de Duhul lui Dumnezeu, și-a deschis gura și multe ceasuri l-a învățat, arătându-i calea duhovnicească a curăției și dragostei de Dumnezeu, care duce spre desăvârșirea vieții celei îmbunătățite. Deci a căzut sămânța cea bună în pământ bun, căci îndată a răsărit în el dorința cea râvnitoare spre Dumnezeu și a crescut voința sa neschimbată spre calea cea strâmtă care duce la Dumnezeu. Astfel, și-a pus în minte ca îndată să lase toate și să caute pe Cel pe Care L-a dorit.

³ Sunt unii care socotesc indictionalele ca și cum ar fi început de la facerea lumii și le numără de la întâiul an al zidirii lumii, dar aceasta o fac din neștiință. Acum însă se știe că nu de la facerea lumii, ci de la așezarea cezarului August s-au început indictionalele, precum am arătat mai sus. Înainte de cezarul August, împăratul romanilor, nu erau indictionale.

Apoi, închinându-se aceluia cinstit bătrân și mulțumindu-i pentru folositoarea lui învățătură, i-a zis: „Tu îmi ești tată și mamă, învățător de lucruri bune și povățuitorul mântuirii mele”. Apoi a ieșit repede și nu s-a mai întors acasă, ci s-a dus la un loc deosebit, potrivit pentru rugăciune. Acolo, fiind singur, a căzut cu fața la pământ în chipul crucii, făcând rugăciune cu plângere către Dumnezeu, ca să-i arate calea spre mântuire. Astfel stând mult la rugăciune, a adormit și a văzut o vedenie ca aceasta: I se părea că sapă o temelie și a auzit un glas, zicându-i: „Sapă mai adânc”. Și a săpat mai adânc. Iar când a încetat din pricina osteneții, socotind că este destul, iar a auzit glas poruncindu-i să sape tot mai adânc, și așa se ostenea săpând. Dar și a treia oară, când încetă din lucru, același glas îl trezi din nou la osteneală. Apoi i-a zis: „Încetează, este destul! Iată, acum de voiești să zidești, zidește, ostenindu-te cu stăruință, că fără de osteneală nimic nu vei putea spori!” Această vedenie s-a împlinit cu dânsul, când a pus o asemenea temelie întru smerenie adâncă, spre zidirea sa și a altora. Căci se vedea că faptele lui cele bune întrec firea omenească.

După vedeniile acestea, sculându-se, s-a dus la o mănăstire ce era în țara aceea, unde era egumen fericitul Timotei și, căzând la pământ, a stat înaintea porții fără hrană și fără băutură, răbdând șapte zile. În ziua a opta, ieșind egumenul, l-a întrebat de unde este, unde merge, cum se numește, dacă n-a făcut ceva rău și dacă nu fuge de mânia stăpânilor săi. Iar el a căzut la picioarele egumenului și i-a zis cu lacrimi: „Părinte, nu sunt din cei ce au făcut ceva rău înaintea oamenilor, ci caut să slujesc lui Dumnezeu cu toată osârdia. Deci, miluiește-mă pe mine, păcătosul, și-mi poruncește să intru în mănăstire și să slujesc tuturor”.

Atunci egumenul, mai înainte văzând în el dumnezeiasca chemare, l-a luat de mână și l-a dus în mănăstire, zicând fraților: „Învățați-l pe el obiceiul de aici, pravila călugărească și rânduielile noastre”. Și fiind primit în mănăstire, se supunea tuturor și le sluja. A învățat și Psaltirea toată pe de rost în puțină vreme. Apoi s-a călugărit, având optsprezece ani de la naștere, și s-a făcut călugăr iscusit. Căci degrabă luând jugul vieții călugărești, a ajuns la atâta înălțime duhovnicească, încât pe toți călugării de acolo i-a întrecut; căci frații mâncau, unii o dată pe zi, spre seară, alții a treia zi, iar el toată săptămâna petrecea nemâncând.

Părinții lui l-au căutat pretutindeni timp de doi ani, dar, Dumnezeu acoperindu-l, nu l-au aflat, și, mult plângând pentru dânsul, atât s-au mâhnit, încât tatăl său a și murit din acea întristare. Însă

Simeon, aflând tată pe Dumnezeu, Acestuia s-a închinat pe sine din tinerețe.

Așa petrecând fericitul în acea lavră, a mers odată la fântână să scoată apă; și, luând de la găleată funia împletită din ramuri de finic, aspră foarte, și-a înfășurat cu dânsa tot trupul său gol, de la coapse până la grumaz, încât aceasta îi făcea răni pe trup. După zece zile a putrezit trupul său din pricina rănilor, căci se rosesse carnea până la oase și era cuprins de viermi și mirosea greu. Deci ziseră frații către egumen: „De unde ne-ai adus pe omul acesta, că nu putem să-l suferim pentru mirosul greu ce iese dintr-însul? Nimeni nu poate să stea aproape de el; iar când umblă, viermii cad din trupul lui și așternutul îi este plin de viermi!”

Auzind acestea, egumenul s-a mâhnit și, înțelegând că sunt adevărate cele spuse, l-a întrebat pe fericitul Simeon: „Spune-mi, fiule, de unde iese mirosul acesta greu?” Iar el tăcea și căuta în jos. Și egumenul, întristându-se, a poruncit să i se dezbrace cu sila haina de pe el. Și era haina lui de păr însângerată, iar funia de finic se îngropase adânc în carnea trupului său. Văzând acestea, egumenul s-a spăimântat și toți care erau acolo, și cu mare osteneală au putut să scoată de pe dânsul funia aceea, cu care și trupul cel putrezit se rupea. Iar el, răbdând vitejește, zicea: „Lăsați-mă pe mine ca pe un câine împuțit, că sunt vrednic de aceasta pentru păcatele mele!” Iar egumenul i-a zis: „Ai abia optsprezece ani; deci care sunt păcatele tale?” Simeon răspunse: „Părinte, Proorocul David grăiește: *Întru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-am născut maica mea*” (Psalm 50, 6).

Auzind egumenul acestea, s-a minunat de socoteala lui, că, fiind tânărul neînvățat, avea o astfel de frică de Dumnezeu. Însă îl învăța ca să nu-și facă o chinuire ca aceasta, zicând: „Nu este de folos să începi ceva mai presus de putere. Destul este ucenicului să fie ca dascălul său”. Și abia în multe zile a putut să se tămăduiască de acele răni.

După tămăduire, văzând egumenul și frații că Simeon trăiește ca mai înainte, obosindu-și trupul, i-a poruncit să iasă din mănăstire, ca nu cumva alți frați mai neputincioși, vrând să-i urmeze pilda, să-și fie singuri pricinuitori de moarte. Deci, ieșind el, umbla prin pustie și prin munți. Apoi, aflând o fântână fără apă în care petreceau jivine și fiare necurate, a intrat acolo și se ruga lui Dumnezeu. După o vreme, egumenul a văzut într-o noapte, în vis, popor mult cu arme și cu lumânări înconjurând mănăstirea și întrebând: „Unde este robul lui Dumnezeu, Simeon? Arătați-l nouă, că este

iubit lui Dumnezeu. Iar de nu, vă vom arde pe voi cu întreaga mănăstire, pentru că acela este mai mare decât voi și multe minuni va face Dumnezeu printr-însul pe pământ!”

Deșteptându-se egumenul din somn, a povestit fraților aceea vedenie înfricoșată, cum a fost într-o cercetare plină de spaimă pentru Simeon. Apoi a trimis să-l caute pretutindeni, încă și el însuși, nelenevind-se, ci luând pe câțiva cu sine, umbla prin pustie și prin peșteri și, aflând niște păstori păscând oile, i-a întrebat despre el. Și înștiințându-se de la dânșii că este în acea fântână pustie, a mers cu sânguință acolo și a strigat: „Aici ești, robule al lui Dumnezeu?” Iar el a răspuns: „Lăsați-mă pe mine încă puțin, sfinților părinți, să-mi dau duhul, căci a slăbit sufletul meu, pentru că am mâniat pe Dumnezeu!” Iar ei, chiar el nevrând, l-au tras afară din fântână și l-au adus în mănăstire, unde iar s-a nevoit fericitul câțeva vreme. După aceea, ieșind în taină din mănăstire, umbla prin munți și prin pustie.

Povățuit fiind de Duhul lui Dumnezeu, a mers la un munte care era aproape de satul ce se numea Talanissa. Acolo a aflat o chilie mică săpată în piatră, în care, închizându-se, s-a nevoit trei ani. După aceasta, aducându-și aminte de Moise și de Ilie, care au postit patruzeci de zile, a gândit să se ispitească pe sine cu un post ca acela.

În acea vreme, un mai-mare duhovnicesc al acelor părinți, anume Vassos, având putere peste preoți, umbla prin cetăți și prin sate pe la biserici, și a ajuns și în satul Talanissa. Înștiințându-se pentru fericitul Simeon, a mers la dânșul. Simeon l-a rugat să-i astupe ușa chiliei timp de patruzeci de zile, fără să-i lase înăuntru nimic de mâncare. Acela n-a voit să facă aceasta, zicându-i: „Nu se cade omului să se ucidă pe sine cu post fără de măsură, pentru că aceasta nu este faptă bună, ci mai degrabă păcat”. Atunci i-a zis cuviosul: „Pune-mi, dar, părinte, pâine și apă, ca, de îmi va fi nevoie, să gust și să-mi întăresc puțin trupul cu hrană”.

Deci a făcut Vassos așa, punându-i pâine și apă înăuntru, și, astupând ușa cu pietre, s-a dus în calea sa. Apoi, trecând acele patruzeci de zile, s-a întors la cuviosul și, dând la o parte pietrele, a deschis ușa chiliei și l-a găsit pe Simeon la pământ, zăcând aproape mort, iar pâinea era întregă, asemenea și apa, precum le pusese, nici măcar atingându-se de ele acest postitor. Deci luând Vassos un burete, i-a spălat și i-a răcorit gura, împărțându-l cu dumnezeieștile Taine. După aceasta, primind Simeon hrană ușoară, s-a întărit. Despre această înfrânare a Sfântului Simeon spunea Vassos multor frați, spre folosul lor.